

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **K. S.**, zastoupen JUDr. Alešem Liskem, advokátem, se sídlem Znojmo, Pontassievská 918/1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2006, č. j. 33 Cad 187/2005 - 21,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. České správě sociálního zabezpečení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi JUDr. Aleši Liskovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 10. 5. 2005, č. X, byla zamítnuta žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „zákon o důchodovém pojištění“). Žalovaná své rozhodnutí odůvodnila tím, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení ve Znojmě ze dne 6. 4. 2005 není žalobce plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 20 %.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 20. 3. 2006, č. j. 33 Cad 187/2005 - 21, tak, že žalobu zamítl. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobce se krajský soud opírá především o posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „Posudková komise MPSV“), pracoviště v Brně, podle něhož procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. v době vydání napadeného rozhodnutí žalované podle kapitoly VI. odd. A, pol. 13, písm. a) činila 20 %. K dalšímu zvýšení hodnocení posudková komise neshledala objektivní podklady.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítl, že opět nebyly vzaty v úvahu další lékařská vyšetření, ale odvolací orgán vycházel pouze z vyšetření, která byla podkladem pro rozhodnutí posudkové komise Okresní správy sociálního zabezpečení ve Znojmě.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2006, č. j. 33 Cad 187/2005 - 43, byl stěžovateli ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokát JUDr. Aleš Lisko, který podáním ze dne 14. 9. 2006 doplnil kasační stížnost stěžovatele tak, že tato stížnost je podávána z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť krajský soud nesprávně zjistil skutkový stav věci, stěžovatel neměl možnost při soudním jednání namítat nesprávný skutkový stav, resp. nové důkazní materiály a vydané rozhodnutí spočívá v nesprávném právním posouzení. Krajský soud v Brně, stejně tak jako správní orgán, při rozhodování vycházel pouze z lékařských vyšetření, s jejichž výsledky se však stěžovatel neztotožňuje. Krajský soud nechal jako důkazní prostředek vypracovat posudek Posudkové komise MPSV a tento posudek byl obsahově shodný s posudkem posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení ve Znojmě. Krajský soud tedy přihlédl pouze k uvedenému posudku Posudkové komise, stěžovatel však namítá, že tím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý a zákonný soudní proces, neboť jako stěžejní důkaz bylo použito vyjádření orgánu, který náleží do řídicí struktury společně s žalovanou. Posudková komise MPSV je orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí a pod toto ministerstvo věcně přísluší také žalovaná, když podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb. Ministerstvo práce a sociálních věcí řídí Českou správu sociálního zabezpečení. Stěžovatel má proto důvod se domnívat, že posudek o jeho zdravotním stavu nebyl vypracován nestranně. Podle názoru stěžovatele měl krajský soud ke zjištění plného a správného skutkového stavu jmenovat nestranného soudní znalce z oboru lékařství, který jediný mohl určit, zda je stěžovatel invalidní, a to buď zcela nebo zčásti. Stěžovatel disponuje lékařskými zprávami, které popisují jeho zdravotní stav takový, že není schopen výkonu práce. K těmto lékařským zprávám však nebylo žádným z posudků přihlédnuto. Stěžovatel proto navrhl, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Organizační uspořádání sociálního zabezpečení, působnost orgánů státní správy v sociálním zabezpečení a řízení ve věcech důchodového pojištění a důchodového zabezpečení upravuje zákon č. 582/1991 Sb. Podle § 3 odst. 1 písm. a), b), c) jsou orgány sociálního zabezpečení Ministerstvo práce a sociálních věcí, Česká správa sociálního zabezpečení a Okresní správy sociálního zabezpečení. Podle § 4 odst. 2 citovaného zákona posuzuje ministerstvo zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Pro vydání posudku podle předchozí věty se přiměřeně použijí ustanovení obecných předpisů o správním řízení. Složení posudkových komisí upravuje vyhláška Ministerstva práce a sociálních věcí č. 182/1991 Sb., podle níž posudkovými lékaři a tajemníky posudkových komisí pověřuje ministerstvo své pracovníky se souhlasem těchto pracovníků (§ 3 odst. 1). Dalšími členy posudkových komisí jsou odborní lékaři jednotlivých klinických oborů. Podle § 3 odst. 2 této vyhlášky je posudková komise ministerstva schopna jednat a usnášet se, je-li přítomen posudkový lékař, který je předsedou této komise, tajemník a další lékař. Posudková komise ministerstva se usnáší většinou hlasů a při rovnosti hlasů rozhoduje hlas jejího předsedy. Úpravu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. neshledal Ústavní soud protiústavní ve svém nálezu sp. zn. II ÚS 92/95. Jen v tom, že posudková komise, která v uvedené věci vypracovala posudek, je orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí, nespátňuje Nejvyšší správní soud důvod k pochybnostem o objektivitě jejich závěru. Jiné důvody neobjektivity nebo nesprávnosti jejich závěru stěžovatel v kasační stížnosti ani neuvádí, kromě obecného tvrzení, že disponuje lékařskými zprávami, které popisují jeho zdravotní stav tak, že není schopen výkonu práce, přičemž k těmto lékařským zprávám nebylo v žádném z posudků k přihlédnuto. K tomu lze uvést, že v žalobě proti rozhodnutí žalované stěžovatel poukazoval na zprávy o svém zdravotním stavu, které je možno získat u jeho ošetřujícího lékaře MUDr. M. K. a neurologa MUDr. Č., případně ze spisu vedeného u Okresní správy sociálního zabezpečení ve Znojmě. Nálezy MUDr. K. a MUDr. Č. měla Posudková komise MPSV k dispozici a ve svém posudku je rovněž náležitým způsobem zhodnotila.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatel ke dni vydání rozhodnutí žalované nebyl plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nepoklesla nejméně o 66 % a není schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek, krajský soud nepochybil, když rozhodnutí správního orgánu shledal správným a žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo České správy sociálního zabezpečení na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Krajským soudem ustanovený zástupce stěžovatele k výzvě Nejvyššího správního soudu nevyčísлил náklady právního zastoupení stěžovatele, Nejvyšší správní soud proto rozhodl o odměně advokáta podle obsahu spisu. Z obsahu spisu vyplývá, že ustanovený advokát doplnil kasační stížnost podáním ze dne 14. 9. 2006, za což mu náleží odměna za jeden úkon právní služby v částce 500 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních

služeb, ve znění pozdějších předpisů) s připočtením jednoho režijního paušálu v částce 300 Kč podle § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu